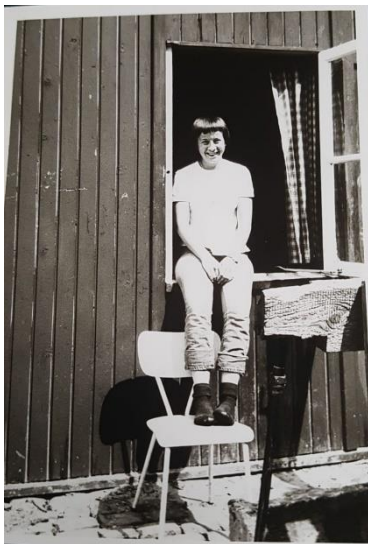

Wat vrijwilligerswerk mij oplevert?? Da's een mooie vraag om eens bij stil te staan.

Bovenstaande werd mij gevraagd door collega Diana, met wie ik al een aantal jaren samenwerk. Omdat vrijwilligerswerk eigenlijk altijd wel een rol(letje) heeft gespeeld in mijn leven maar ik er eigenlijk helemaal niet zo vaak bij stil sta wáárom ik dat nou doe (of deed) is dit wel een mooie aanleiding om dat nu eens ff wel te doen.

Da's sowieso wel iets wat ik de laatste tijd vaker doe, "stilstaan" bij de dingen. Wat er nu als eerste op plopt is dat mijn vader misschien wel, en dan echt niet uitgesproken, mijn vrijwilligersvoorbeeld was. Hij deed iets bij de KABO (de katholieke bond van overheidspersoneel) en was thuis 's avonds met een rekenmachine in de weer. Ook deed hij regelmatig het één en ander in de kerk, want ja, dat deed je in die tijd als katholiek. Ik bracht als keurig katholiek meisje in die tijd de wijk/kerkboekjes rond: simpelweg omdat ik dat leuk vond. Ik kende zo de mensen in de buurt en zij mij. O ja, én pa was bij de BB (burgerbescherming) een soort vrijwillige reddingswerker (haha). Die oefeningen waren spectaculair! Er werd nooit expliciet iets gezegd over die vrijwillige inzet: het leek meer iets wat er gewoon bij hoorde en daar ben ik dus mee opgegroeid.

Mijn eerste "echte" vrijwilligersklus was bij Jong Nederland in Den Bosch. Elke week organiseerde ik met 2 andere begeleiders een leuke activiteit voor jongens in de basisschoolleeftijd. Superleuk om te doen en dan vooral samen met andere leeftijdsgenoten: ik kreeg er een hele nieuwe vriendenkring bij! En de zomerkampweken waren legendarisch. Alle creativiteit werd uit de kast gehaald om op thema een week te organiseren. Ik heb daar erg veel lol en plezier gevonden (en mijn 2 zussen allebei ook hun partner 😊).

Voordeel van deze "speeltuin" bleek toen ik een opleiding wilde gaan volgen. Ik ben ervan overtuigd dat mijn ervaring met JN ertoe heeft bijgedragen dat ik werd toegelaten tot die opleiding jeugdwerk.

Later werden mijn vrijwilligersactiviteiten ingegeven door allerlei externe factoren. Om mijn baanloze bestaan wat vorm te geven ging ik aan het werk bij het dichtstbijzijnde buurthuis "de Cirkel", als kinderwerker. Ook hier weer vond ik een super netwerk van leuke, gedreven mensen waarmee kleine en grotere projecten vorm kregen. Ik leerde er stagiaires begeleiden en overleggen voeren. Deze vrijwillige inzet had ik toen vooral nodig om aangehaakt te blijven bij de maatschappij. Te weten dat ik ertoe deed (ook al had ik geen betaalde baan) en werd gewaardeerd om die inzet en activiteiten. Ik voelde me ook verbonden met mijn wijk en de mensen die daar woonden. En last but not least, ik kon deze werkervaring vermelden op mijn CV!

Ik was (en ben) een filmfanaat en op mijn pad kwam als vanzelf een klus al "operator" bij filmhuis de Krabbedans. Zélf films draaien en die dan ook lekker kunnen kijken was geweldig. Nooit meer zóveel (experimentele) films gezien als in die tijd. En ook hier leerde ik ontzettend veel van de omgang met het publiek (je moest óók de kaartjes verkoop doen én de zaal gastvrij toespreken voor aanvang). De verantwoordelijkheid die je in je eentje had om zo'n film goed door de avond te loodsen met een volle zaal!! Soms vroeg dat wel wat van mijn veerkracht....

En van het een kwam het ander: ik verhuisde, kreeg kinderen, die gingen naar school. Ik werd biebmoeder, klassenmoeder, ouderraad lid etc. En waarom? Omdat ik zag dat daar behoefte aan was op school én omdat ik het nut er ook echt van voelde. Ook hier was ik weer onderdeel van een netwerk/gemeenschap/organisatie. En ik kon lekker mijn creativiteit kwijt in al die Sintbezoeken, carnavalsfeesten, zomerkampen etc. Heerlijk!

Daarnaast waren er natuurlijk in mijn buurtje straatspeeldagen die moesten worden georganiseerd, Koninginnedag activiteiten gefietst en Halloween avonden gegriezeld. Allemaal in het gevoel dat we het mét elkaar doen en dat dat dan ook gewoon lukt mét en vóór elkaar. In andere tijden kunnen we elkaar aanspreken en hulp vragen wanneer nodig: we kénnen elkaar namelijk. Verbinden is hierbij dan het passende woord.

En vanuit die verbinding ben ik op dit moment wijkhoofd voor een jaarlijkse collecte van een landelijke organisatie KWF: ik vind áltijd mensen die dat jaar willen collecteren: top om te merken dat dat ieder jaar weer (nieuwe) mensen en volle bussen (nou ja, nu volle tikkies) oplevert. Én het kost me hooguit 4 avonden (!!) op jaarbasis dus waar hebben we het over...

Daarnaast ben ik sinds bijna 2 jaar “een Vederer”: ik maak samen met een vast maatje korte voorstellingen voor mensen met dementie. Via de methode van organisatie Veder (waar een superleuke training aan vooraf ging) proberen we in contact te komen met het publiek door middel van muziek, toneel, poëzie en het gebruik van herkenbare voorwerpen uit hun verleden. Wat dát vrijwilligerswerk bij Archipel me verrassende momenten heeft gebracht: Geweldig!! Én ik leer hier zoveel over mezelf en mijn kijk op dementie.

En tja, toen kwam corona de hoek om en lagen voor mij de vederactiviteiten stil. Dat was ff slikken.

Ik ben daarom bewust gaan kijken hoe ik met mijn inzet in deze tijd van verandering een kleine bijdrage kan leveren voor mensen die het juist op dit moment zo kunnen gebruiken: dat werd “belgezel” bij Humanitas. Op dit moment past dat prima in mijn leven- met-coronatijd. Ik heb telefonisch contact met één maatje en ik kan zelf bepalen wanneer en hoeveel tijd ik hierin kwijt kan en wil. Ideaal in deze vreemde tijden. Ik mag in het leven van een ander komen en da’s heel bijzonder.

En ondertussen zijn we natuurlijk alweer aan de slag met het verzinnen van volgende Veder voorstellingen, want ja, die tijd gaat weer komen (en ikkanniewachten...)

Conclusie: voor mij staat vrijwilligerswerk voor “in contact blijven met anderen”: dat is wel de rode draad. En dat mag bij tijden me ook echt iets anders opleveren: een uitnodiging voor een sollicitatiegesprek, een goed gevoel, een blik van waardering, een mooi gesprek of een veranderende kijk op... Want dát gebeurt er allemaal ook!

En o ja, mijn kinderen zijn ook (en dan wat meer ervaring gericht) aan het vrijwilligen. Toppie toch?

Marjo Dankers.

Ps. Ik daag Els Slaats uit om te vertellen over haar vrijwilligerswerk en wat dit haar brengt.

